

Prima examinare a lui Tharacus, Probus și Andronicus, trei creștini evlavioși, chinuiți cumplit, la Tars, în Cilicia, în anul 290 A.D.

La Tars, în Cilicia, locul de naștere al apostolului Pavel, au fost întemnițați, în anul 290 A.D., trei creștini evlavioși, și anume Tharacus, Probus și Andronicus; care, după ce au fost aduși în închisoare, în fața tribunalului și în fața eșafodului și după ce au suferit peste măsură pentru numele Domnului și credința în Isus Hristos, au fost în cele din urmă condamnați la moarte, despre care vom nota și vom prezenta cititorului procedurile judiciare, așa cum le-am găsit în autorii antici. Extras din *Act. Procons.*

Când Dioclețian a fost împărat pentru a patra oară, iar Maximian pentru a treia oară, Tharacus, Probus și Andronicus au fost aduși de căpitanul Demetrius în fața lui Maximus, președintele, la Pompeiopolis.

Prima examinare a lui Tharacus

Maximus l-a întrebat mai întâi pe Tharacus cum îl cheamă, pentru că acesta din urmă era cel mai în vârstă.

Tharacus a răspuns: „Sunt creștin”.

Maximus a spus: „Taci din gură despre acest nume nelegiuit și spune-mi numele tău.”

Tharacus a răspuns din nou: „Sunt creștin.”

Maximus a spus către aprozii săi: „Rupeți-i fălcile și spuneți-i să nu-mi mai răspundă așa.”

Tharacus a răspuns: „Ți-am spus cel mai bun nume al meu, dar dacă dorești să știi cum m-au numit părinții mei, numele meu este Tharacus, iar când am urmat războiul, am fost numit Victor.”

Președintele l-a întrebat: „Din ce neam ești tu, Tharacus?”

El a răspuns: „Din nobilul neam al romanilor și m-am născut la Claudianopolis, un oraș din Siria; dar fiind creștin, am renunțat la război.”

Proconsulul a spus: „Nu ești vrednic de plată, dar cum ai părăsit serviciul?”

Tharacus a răspuns: „I-am cerut permisiunea lui Publius, generalul nostru, și el m-a eliberat.”

Președintele a declarat: „Atunci, ține cont de vârsta ta, pentru că doresc ca și tu să fii unul dintre cei care se supun poruncilor stăpânilor noștri, împărații, pentru ca tu să fii promovat de mine la mari onoruri. Vino aici, așadar, și jertfește zeilor noștri, căci chiar prinții, care sunt monarhii întregii lumi, îi onorează pe zei.”

Tharacus a răspuns: „Ei greșesc în mod grosolan; totuși, ei sunt seduși de Satana.”

Președintele a declarat: „Lovește-l pe obraz, pentru că a spus că împărații greșesc.”

Tharacus a răspuns: „Da, am spus-o și o spun și acum, că ei, ca oameni, sunt susceptibili de a greși.”

Președintele a declarat: „Sacrifică zeilor noștri și renunță la nebunia ta.”

Tharacus a răspuns: „Eu îl slujesc pe Dumnezeuul meu și îi aduc jertfe, nu cu sânge, ci cu o inimă curată, pentru că aceste jertfe (adică cele pătate de sânge) sunt inutile.”

Președintele a declarat: „Mi-e milă de vârsta ta; de aceea te sfătuiesc să renunți la această nebunie și să te sacrifici zeilor.”

Tharacus a răspuns: „Nu mă voi abate de la legea Domnului; și pentru că onorez legea lui Dumnezeu, mă voi feri de asemenea răutăți.”

Președintele a declarat: „Mai există și o altă lege în afară de aceasta, ticălosule?”

Tharacus a răspuns: „Legea voastră poruncește să ne închinăm la lemn, la piatră și la munca omului.”

Tharacus pus pe grătar

Proconsulul sau președintele le-a spus apoi călăilor săi: „Loviți-l peste gât și spuneți-i să nu mai spună asemenea nebunii.”

În timp ce îl băteau pe Tharacus, el a spus: „Nu voi renunța sub nicio formă la această mărturisire, care mă mântuiește.”

Proconsulul a spus: „Te voi face să renunți la această nebunie și să fii mai prudent.”

Tharacus a răspuns: „Fă ce vrei; ai putere deplină asupra trupului meu.”

Maximus, proconsulul, a spus slujitorilor săi: „Dezbrăcați-l și biciuiți-l cu vergi.”

Tharacus a răspuns, în timp ce era biciuit: „Cu adevărat, m-am făcut mai prudent, de vreme ce prin aceste lovituri mă întărești tot mai mult în încrederea mea în Dumnezeu și în Unzul Său, Isus Hristos, care este Fiul Său”.

Președintele a declarat: „Blestemat și nedrept ce ești! Cum poți sluji la doi dumnezei deodată. Vezi, acum mărturisești cu siguranță mai mult de un dumnezeu. De ce atunci, îi negi pe cei pe care îi adorăm noi? Nu-l mărturisești tu pe Hristos și pe Domnul?”

Tharacus a răspuns: „Da, așa este, căci El este Fiul lui Dumnezeu, nădejdea tuturor creștinilor, pentru care noi suntem răniți și vindecați”.

Președintele a declarat: „Lasă această vorbărie inutilă, vino aici și sacrifică.”

„Nu spun prea multe”, a răspuns Tharacus, „dar spun adevărul, pentru că am acum șaiszeci și cinci de ani, am crezut astfel și nu doresc să mă îndepărtez de adevăr.”

Demetrius, sutașul, a spus: „O, nenorocitul, cruță-te pe tine însuși, sacrifică și urmează sfatul meu.”

Tharacus a răspuns: „Pleacă de la mine, rob al Satanei, cu sfaturile tale.”

Maximus le-a poruncit să pună lanțuri grele de fier pe el, să-l ducă înapoi în închisoare și să aducă un altul.

Probus examinat

Demetrius, căpitanul, a spus: „Doamne, aici este deja unul.”

Atunci, președintele i-a spus lui Probus: „Spune-mi mai întâi numele tău.”

Probus a răspuns: „În primul rând, numele meu cel mai nobil este că sunt creștin; în al doilea rând, oamenii îmi spun Probus.”

Proconsulul a întrebat din nou: „Din ce neam și din ce neam ești tu?”

Probus a răspuns: „Tatăl meu era din Tracia, un cetățean născut la Pergamus, în Pamphilia, dar eu sunt creștin.”

Proconsulul a spus: „Nu vei câștiga prea mult cu acest nume, dar ascultă-mă și sacrifică zeilor, ca să fii onorat de prinți și să fii prietenul nostru.”

Probus a răspuns: „Nu doresc nici onoarea împăraților, nici prietenia ta, căci nu mică a fost bogăția pe care am părăsit-o pentru a sluji cu credință Dumnezeului cel viu.”

Proconsulul le-a poruncit să îi dea jos mantia, să îl dezbrace, să îl chinuie și să îl biciuiască cu ciomege crude. În timp ce-l biciuiau, Demetrius, căpitanul, a spus: „O, nenorocitul, uite cum se varsă sângele tău pe pământ”.

Probus a răspuns: „Trupul meu este în mâinile tale, dar toate aceste chinuri sunt un balsam prețios pentru mine.”

După ce a fost biciuit, Proconsulul i-a spus: „Nenorocitul, nu vrei să încetezi încă cu nebunia ta și încă mai persisti în încăpățânarea ta?”

Probus a răspuns: „Eu nu sunt îmgâmfat, ci mai curajos în Domnul decât voi.”

Președintele le-a spus servitorilor săi: „Întoarceți-l și biciuiți-l pe burtă.”

Probus s-a rugat, zicând: „Doamne, vino și ajută pe robul tău.”

Maximus, proconsulul, a spus călăilor: „În timp ce-l biciuiți, întrebați-l, zicând: „Unde este ajutorul tău?”

Probus a răspuns în timp ce îl biciuiau: „El m-a ajutat și mă va ajuta în

continuare.”

Președintele a declarat: „Nenorocitul, cruță-ți trupul, căci pământul este îmbibat cu sângele tău.”

Probus a răspuns: „Fii sigur că, cu cât trupul meu suferă mai mult pentru numele lui Hristos, cu atât sufletul meu este mai mult vindecat și înviat.”

După ce a fost astfel biciuit și torturat, Proconsulul le-a poruncit să îi lege mâinile și picioarele cu fiare și să îl țină astfel în închisoare, dar să aducă înaintea lui un altul.

Andronicus a examinat

Demetrius, sutașul, l-a așezat pe Andronicus în fața scaunului de judecată al lui Maximus, spunând: „Domnule, iată-l pe al treilea.”

Proconsulul a spus: „Care este numele tău?”

Andronicus a răspuns: „Vrei să știi în mod deschis cine sunt eu? Sunt creștin”.

Maximus a spus: „Cei care te-au precedat nu au câștigat nimic cu acest nume; de aceea trebuie să-mi răspunzi corect.”

Andronicus a spus: „În general, oamenii îmi spun Andronicus.”

Maximus l-a întrebat de ce naționalitate este.

Andronicus a răspuns: „De sânge nobil.”

Maximus a spus: „Cruță-te pe tine însuși și ascultă-mă pe mine, ca pe tatăl tău, pentru că cei care au susținut asemenea prostii înaintea ta nu au câștigat nimic prin ele. Dar tu cinstește-i pe prinți și pe părinți și fii ascultător față de zeii noștri”.

Andronicus a răspuns: „Ai spus bine când i-ai numit părinți, căci și tu ești din același tată, diavolul, și, devenind unul dintre copiii lui, îi faci faptele.”

Maximus a spus: „Vrei tu, un neisprăvit, să mă disprețuiești și să-ți bați joc de mine? Nu știi tu ce chinuri îți sunt pregătite?”

Andronicus a spus: „Crezi că sunt un nebun, că aş vrea să fiu găsit inferior predecesorilor mei, în suferinţă? Eu sunt pregătit să îndur toate chinurile tale”.

Proconsulul a poruncit ca el să fie dezbrăcat, dezlegat și suspendat de stâlpul de tortură. Demetrius, căpitanul, mișcat de milă, a spus: „Ascultă-mă, nenorocitul, înainte ca trupul tău să fie torturat.”

Andronicus a răspuns: „Mai bine să piară trupul meu, decât să faci cu sufletul meu ce-ți place ție.”

Maximus a spus: „Primește sfatul și jertfește, înainte de a fi torturat până la moarte.”

Andronicus a răspuns: „Niciodată, din tinerețe, nu am sacrificat și nici nu vreau să o fac, chiar dacă mă obligi.”

Maximus a spus: „Întindți-l și așezați-l bine.”

Anaximus, cel ce sufla din corn, care trebuia să execute sentința, i-a vorbit lui Andronicus, spunând: „Sunt destul de bătrân pentru a-ți fi tată; te sfătuiesc să faci ce e mai bine: fă ce-ți poruncește proconsulul”.

Andronicus a răspuns: „Pentru că ești mai în vârstă și nu ai minte, de aceea mă sfătuiești să jertfesc pietrelor și duhurilor rele.”

În timp ce era chinuit, Proconsulul a spus: „Nenorocitul! Oare nu simți niciun chin, întrucât nu ai milă de tine însuși și nu renunți la nebunia ta, care nu te poate salva?”

Andronicus a răspuns: „Mărturisirea mea sinceră, pe care tu o numești o nebunie deșartă, este perfect bună, ca punând toată speranța și încrederea în Domnul Dumnezeu nostru; dar înțelepciunea ta vremelnică va pieri pentru totdeauna.”

Președintele a întrebat: „Cine te-a învățat această nebunie?”

Andronicus a răspuns: „Cuvântul de întremare, prin care suntem înviați, ne învață că Domnul nostru este în ceruri, care lucrează în inimile noastre nădejdea vie a binecuvântatei noastre învieri din morți.”

Maximus a spus: „Renunță la această nebunie înainte de a te tortura și mai aspru.”

Andronicus a răspuns: „Trupul meu este înaintea ta; ai putere deplină asupra lui; fă ce vrei tu.”

Proconsulul a spus: „Torturați-l foarte tare pe gură.”

Andronicus a răspuns: „Domnul vede că mă pedepsești ca pe un ucigaș.”

Președintele a declarat: „Încă mai disprețuiești poruncile prinților și crezi că tribunalul meu este lipsit de putere?”

Andronicus a răspuns: „Am încredere în mila și în adevărul făgăduinței lui Dumnezeu și de aceea sufăr toate acestea cu răbdare.”

Maximus a întrebat: „Deci, prinții au încălcat legea, nenorocitele?”

Andronicus a răspuns: „Da, după cum am înțeles, au făcut-o, pentru că este o fărădelege să jertfești idolilor.”

În timp ce era chinuit, Proconsulul a spus: „Întoarceți-l și chinuiți-l pe părțile laterale.”

Andronicus a spus: „Sunt înaintea ta. Chinuiți-mă cum doriți”.

Președintele le-a spus călăilor: „Luați oale și răzuiți rănilor vechi.”

După ce au făcut aceasta, Andronicus a spus: „Mi-ați întărit trupul prin aceste chinuri.”

Maximus a spus: „În curând te voi extermina, în curând te voi ucide.”

Andronicus a răspuns: „Nu mă tem de amenințările tale; sentimentele mele sunt mai bune decât toate gândurile tale rele.”

Atunci Proconsulul a poruncit să i se pună lanțuri la gât și la picioare și să fie ținut împreună cu ceilalți până la a doua examinare.

Notă

Această relatare a fost extrasă din cartea Oglinda Martirilor, publicată în anul 1660 de Thilemann J. van Braght, disponibilă în domeniul public.

Scopul publicării nu este pentru a susține învățăturile pe care martirii prezentați

le-au urmat (care de cele mai multe ori sunt necunoscute).

Am avut în vedere doar relatarea istorică despre suferințele și martirajele la care au fost supuși cei ce au dorit să-l urmeze pe Hristos și care nu și-au iubit viața.

Scopul nostru este să încurajăm pe cei ce vor să trăiască o viață de biruință cu Hristos.